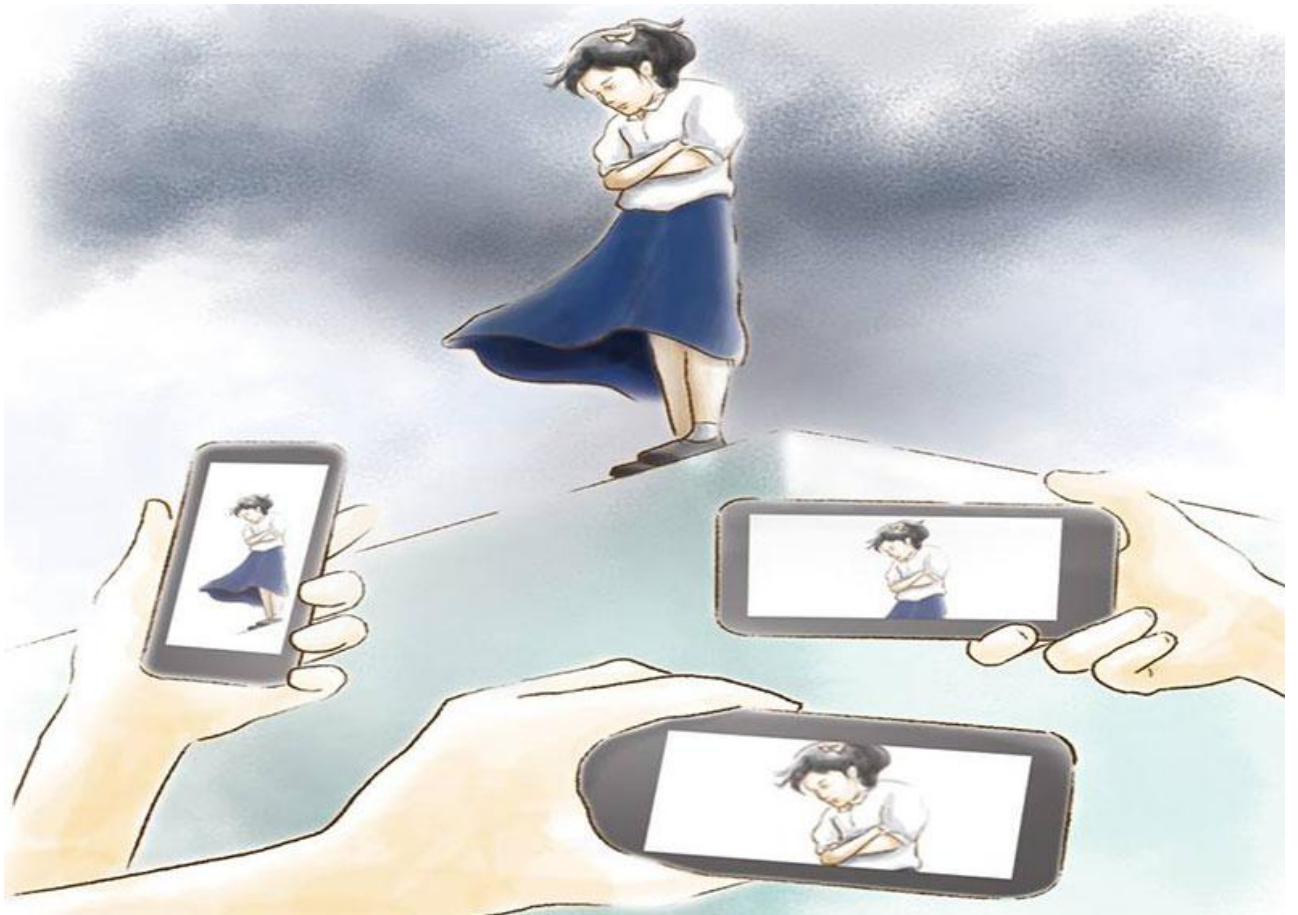

เมื่อวานนี้ที่เธอยังอยู่ : โดยอัจฉราวุธ ไชยวรรณ ผลงานประเดิมรู้เท่าทันสื่อ
หมวดหมู่ การรู้เท่าทันสื่อ , 26 มิถุนายน 61

แค่คุณหยิบมือถือถ่ายคลิปวิดีโอ เก็บเรื่องราวของผู้อื่นเอาไว้
อาจทำให้เกิดผลกระทบกับเขาคนนั้นแบบไม่คาดคิด'
จากอัจฉราวุธ ไชยวรรณ เรื่อง เมื่อวานนี้ที่เธอยังอยู่

แม้ดวงตาจะหลับสนิทอยู่ในนิทราระหว่างราตรี ร่างผอมสูงนอนเหยียดยาวบนเบาะนุ่มสีคราม แม่แสงแดดจะสาดผ่านรูโหว่ของหน้าต่างเข้ามา ดูเหมือนเจ้าของร่างจะหลับลึกไม่สะทกสะท้านต่อแดดเช้า อาจเป็นเพราะฤทธิ์ยาแก้ปวดหัวเมื่อคืนที่เขากินไป สองเม็ดช่วยระงับอาการปวดหัวซึ่งสมองใช้งานหนักในการต่อสู้กับข้อสอบแบบตัวต่อตัว ไม่มีมิตร ไม่มีคำว่าเพื่อน มีแต่ศัตรูเท่านั้น ต่างคนต่างมีปากกาเป็นอาวุธ อยู่ที่ใครจะพิชิตข้อสอบเหล่านั้นได้ และเขาก็เป็นคนหนึ่งที่น่าพิศวงต่อสมรภูมิในครั้งนี้ด้วยเช่นกัน

“พีฟ่า ตื่นได้แล้วลูก ตื่น นอนกินบ้านกินเมืองหรือไง” ตามมาด้วยเสียงเคาะประตูรัว หญิงวัยกลางคนใส่ผ้ากันเปื้อนสีฟ้าอ่อน กำลังหมุนลูกบิดประตูห้องลูกชาย เดินมุ่งตรงไปหาห้องที่นอนนั่งสงบอยู่ เขย่าแขนสีฟ้าครั้งจนกระทั่งลูกชายตื่นขึ้นมา ด้วยท่าทางงัวเจียว

“แม่ทำกับข้าวมือเช้าไว้รอแล้ว” แม่เดินออกจากห้องอย่างเงิบ ๆ ขณะที่เขาลุกขึ้นบิดกายซ้ายขวา เอาหมอนข้าง ผ้าห่มซึ่งตกอยู่ที่พื้นมาวางบนเบาะนอนแล้วเดินออกจากห้อง

“แม่เมื่อวานสอบ โคตรยากเลย ข้อสอบใครออกก็ไม่รู้” พีฟ่าบ่นเนือย ๆ เกี่ยวกับการทำข้อสอบเมื่อวานที่โรงเรียนมีชื่อแห่งหนึ่งกลางเมืองหาดใหญ่ ทุกคะแนนจะมีค่าเป็นบัตรผ่านต่อเข้ามหาวิทยาลัย เขาเป็นหนุ่มน้อย ม.ปลายอายุสิบแปดที่ต้องทำภารกิจล่าคะแนน ความหวังของแม่และอนาคตของเขาฝากไว้กับข้อสอบ

“แล้วลูกอ่านหนังสือหรือยังที่ไปสอบเมื่อวาน” แม่ถามพลางอุ้งแก้มสัมผัส สีส้มสวยในหม้อพะทูปองอย่างเดือดเต็มที่ ไข่เจียวหมูสับวางอยู่บนโต๊ะรอซ้อนซ้อนตักเข้าปาก

“เพื่อนคนอื่น ๆ เค้าไปเรียนพิเศษทุกวัน แต่ผมไปหาซื้อหนังสือมาอ่านเอง” ลูกชายเธอตอบ แล้วหัวเราะดั่งลั่น ก่อนจะเข้าไปห้องนี้ “อย่าเรียกว่าทำได้เลย เรียกว่าได้ทำน่าจะดีกว่า”

เสียงโทรศัพท์ดังลั่น พร้อมแสงไฟหลากสีกะพริบบนหน้าจอ พีฟ่าวังเหยาะ ๆ มารับสาย สีหน้า แววตาสลดหดหู่ลง รอยยิ้มเมื่อแรกทักทายแม่งางหายไปพร้อมเสียงปลายสายที่โทรเข้ามา เสียงนั้นบอกเล่าเรื่องราวบางอย่างที่กำลังเป็นข่าวเกรียวกราว พีฟ่าใจหายวาบ กระหัดคิดถึงเธอคนนั้น เขาวางสาย ค่อย ๆ นั่งลงบนโซฟา ดวงตานั้นเหม่อลอยไปไกลแสนไกล เหมือนกำลังทบทวนเรื่องราวที่พานพบเมื่อวานว่ามันได้เกิดอะไรขึ้น ไข่เธอหรือเปล่า

.....

ดวงอาทิตย์ลับไหลในอ้อมกอดหีบเมฆ ครอบกายเงียบสงบ อากาศยามรุ่งอรุณเย็นสบาย เข็มนาฬิกาบนฝาผนังบ่งชี้เวลาราวตีห้า หนุ่มน้อยสาละวนอยู่กับการรีดชุดนักเรียน เตาต้ร้อนฉ่ำสัมผัสเนื้อผ้าที่ยับยู่ด้วยแรงซังมือ ค่อย ๆ เรียบตามลำดับ เสื้อนักเรียนกับกางเกงสีน้ำเงินเข้มอยู่ในสภาพเรียบร้อย วันนี้เป็นสำคัญอีกวันหนึ่งสำหรับนักเรียนมอหกออย่างเขา แม้ไม่ได้ระบุไว้ในปฏิทิน แต่ได้ถูกบันทึกไว้ในหัวใจของเด็กม.ปลายอยู่เสมอว่า อนาคตและความฝันฝากไว้กับวันนี้

พอเขาอาบน้ำ แต่งตัวเสร็จ ไม่รอช้าก็สำรวจอุปกรณ์ในการสอบ ดินสอสองปี ยางลบ บัตรประจำตัวผู้สอบ และสนามสอบว่าได้สอบที่ไหน กว่าจะออกจากบ้านก็เลยหกโมงเช้า ในสมองของเขาตอนนี้บรรจุความรู้พอสมควร แม้ไม่ได้เรียนพิเศษหรือติวในตัวเมืองเหมือนอย่างเพื่อนร่วมรุ่น แต่การหมั่นฝึกปรือทำข้อสอบเอง โดยหาซื้อหนังสือแนวข้อสอบปีก่อน ๆ มาเป็นครูแนะแนวทางจึงทำให้ พอรู้วิธีการตอบ เขาเตรียมตัวล่วงหน้าเป็นเดือน ๆ ตั้งแต่เรียนม.ต้นจนถึงม.ปลาย เขาไม่เคยเรียนพิเศษเลย อาจเป็นเพราะ เขามีความมุ่งมั่นที่จะประลองสมองในสมรภูมิสอบครั้งนี้ ด้วยการกำชัยเหนือข้อสอบ

เขาคงได้คณะที่ใช่ มหาลัยที่ชอบอย่างที่วาดหวังไว้

จนกระทั่งมาถึงสี่แยกหน้าโรงเรียนที่เป็นสนามสอบ บิดรณมอเตอร์ไซค์ไปจอดริมกำแพง ภาพเบื้องหน้าเห็นแต่ชุดนักเรียนสีขาว ละครานตา รถที่จอดอยู่ก่อนหน้าก็สุดลูกหูลูกตา ความมั่นใจหล่นหายไปตามรายทางบ้าง เป็นเรื่องธรรมดาที่เขาจะตื่นคน ทุกคนเดินมุ่งตรงไปที่ป้ายประกาศรายชื่อนักเรียนที่มีสิทธิ์สอบอยู่หน้าอาคาร เมื่อรู้แน่ชัดแล้วว่าสอบห้องไหนเขาก็เดินทะเล่ล่อทะล่าหาห้องไปตามประสาของคนไม่รู้เส้นทาง เขารู้สึกว่าแห้วเหลือเกิน หันไปทางไหนก็ไม่มีเพื่อนคนคุ้นตาสักคน เขาเหลือบดูนาฬิกาข้อมือก็คิดว่าจะเข้าห้องสอบอีกสามชั่วโมงกว่า

แดดสายระบายผืนฟ้า เสียงจอบแจดดังลั่นอยู่เสมอ ร่มไม้ได้ต้นไทรแผ่กิ่งก้านสาขาบังแดด ม้านั่งสีขาววางประดับเคียงต้น เขาคู่เดินอย่างคายนเดียวไปได้ไทรต้นนั้น วางกระเป่าลงบนโต๊ะ เขารู้สึกหวาดกลัว ต่อสายตาทุกคู่ที่มองผ่าน กลัวว่าจะทำข้อสอบไม่ได้ นักเรียนมากหน้าหลายตาต่างมาประลองกันอย่างพร้อมเพรียง คนอื่น ๆ มากันเป็นแก๊งค์ได้นั่งหัวเราะ พุดคุยกันตามประสา เขาอยากมีเพื่อนบ้างสักคน หัวใจเริ่มหวาด ๆ หวั่น ๆ เสียแล้ว

“หวัดดีค่ะ” เสียงหวาน ๆ ดังมาจากด้านหลังเขา มือปริศนานั้นค่อย ๆ เอื้อมมาสะกิดไหล่แล้วเบา “ขอนั่งด้วยคนนะ” ฟีฟ่าไม่ทันจะพูดตอบแต่อย่างไร ยิ้มงามผลิแต่ดวงหน้าของสาวคนนั้น และดวงตาคู่งามนั้นก็หันมาสบตาเขาพอดีพอดี

“ตามสบายครับ” เขาตอบด้วยน้ำเสียงแจ่มใส แม้จะแผ่ว ๆ ไปบ้าง พลังเอื้อมมือไปหยิบกระเป่าลงมาตั้งบนตัก

“นาย ชื่ออะไร” หญิงสาวผิวขาวสะอาดตา ร่าเริง ๆ มีน้ำมีนวล แต่งตัวสะอาดสะอ้านถามเขา “เราชื่อฟีฟ่า” ตอบกลับด้วยรอยยิ้มหวาน “แล้วเธอล่ะชื่ออะไร”

“ทรายค่ะ” น้ำเสียงอ่อนโยนชวนตอบมา เธอวางกระเป่าลง แล้วหยิบหนังสือเล่มหนาเตอะ อีกมือหนึ่งหยิบแว่นตาสีสนัสนวย แผลกตา ขาวแว่นนั้นเป็นรูปกุหลาบแดงเล็ก ๆ ดอกหนึ่งข้างรับกับดวงหน้าอำมหยอย่างเธอ

เพียงเวลาชั่วครู่ดูเหมือนทั้งสองจะสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว อาจเป็นเพราะความช่างพูดช่างคุยของทราย หญิงสาวผู้อ่อนโยน นัยน์ตาคู่ของเธอแม้จะดูเศร้าสร้อยพิกล แต่เธอก็ยังยิ้มยิ้มทำให้เขาไม่ค่อย ก่อเงินมากนัก เธอถามถึงสารทุกข์สุกดิบ แล้วพูดเลยไปถึงเรื่องครอบครัวของเธอ ที่อัศจรรย์มานานแสนนาน เรื่องราวเหล่านั้นฟังพรูออกมาจากหัวใจไร้เดียงสาของเธออย่าง ฝนโปรยปรายจากห้วงฟ้าโดยมิขาดสาย

“เรากลัวสอบไม่ติดมหาลัยจังเลย” สีหน้าแววตาของทรายดูหวาดวิตกเหลือเกิน ดูเธอจริงจังมากกว่าทุกเรื่องที่พูดมา “บางครั้งเราก็กดดันมากที่พ่อแม่ตีกรอบไว้ให้”

“ไม่เอาว่าทราย อย่าคิดมาก พ่อแม่เขาเป็นห่วงเธอต่างหาก” ฟีฟ่าพูดปลอบโยนด้วยน้ำเสียงสดใส “ท่านทั้งสองอยากให้เธอได้ดี”

“เราพยายามไม่คิดมากแล้ว แต่พ่อแม่เหมือนไม่เข้าใจ” ครั้งนี้น้ำเสียงเธอแผ่วเบาลงเจือด้วยความน้อยใจ “เราเหนื่อยเหลือเกิน ไม่ได้พักผ่อนเลย ทุกเย็นหลังเลิกเรียน แม่ส่งเราไปเรียนพิเศษเสาร์อาทิตย์ก็เหมือนกัน บางครั้งเราเครียดไม่กล้าบอกพ่อแม่ กลัวท่านโกรธ”

เขาเพิ่งรู้ตอนนี้เองว่า รอยยิ้มบนใบหน้าเธอนั้น เป็นรอยยิ้มอันแรกยิ้มจากหัวใจที่เธอไม่ค่อยแสดงออกต่อใคร สภาพกายภายนอกเพียงพร้อมไปด้วยทรัพย์สินเงินตรา สูงด้วยเกียรติยศของพ่อแม่ แต่สภาพหัวใจของเธอนั้นแหลกเหลวไม่เหลือชิ้นดี มีอยู่ช่วงหนึ่ง เธอเล่าด้วยเสียงสะอื้น ๆ ว่าเกรดเฉลี่ยลดลงนิดหน่อยจากสามจุดเจ็ดแปดเหลือสามจุดหนึ่งห้า วันนั้นเธอร่ำไห้ตลอดคืน ตาแดงก้ำราวสีเลือด ชั่งตัวเองในห้องนอน เธอไม่ได้ร้องไห้เสียใจที่เกรดเฉลี่ยลดลง แต่ที่เธอร้องไห้เพราะพ่อแม่ไม่เคยเข้าใจ เธอเลยสักนิด เอาแต่ตำว่า ทำไมเกรดลดลง ทำไมไม่ตั้งใจเรียน เตี่ยวันนี้ทำไมเกลียดเกลียดขึ้น ไม่เคยแม่ที่จะถามว่า ลูก

เหนือยไหม ไม่เคยปลอบโยนเธอว่า ไม่เป็นไรระลูก ค่อยเรียนกันใหม่เทอมหน้า เธอเพียงอยากให้พ่อแม่เข้าใจเธอบ้าง แค่นี้เอง ที่เป็นสุขปรารถนาของเธอ

“วันนี้เราจะทำข้อสอบให้ได้ ไม่อยากให้พ่อแม่ผิดหวังอีกแล้วเหมือนครั้งนั้น” เธอพูดด้วยสีหน้าแจ่มใสขึ้น ดวงตาของเธอดูเอ๋อล้นด้วยน้ำใส ๆ “เราทุ่มเทเตรียมตัวมานาน รอคอยให้ถึงวันนี้”

.....

ความทรงจำเมื่อวานนี้หยุดชะงักลง เมื่อเขาจำต้องฝืนใจเปิดคอมพิวเตอร์ ต้องการดูเรื่องราวแสนเศร้าที่เกิดขึ้นกับเธอว่าจริงไหม ใช่เธอไหม มีคนถ่ายคลิปวิดีโอไว้ รอยยิ้ม คำทักทาย เสียงหัวเราะไม่เคยจางหายไปในความคะเนียง หัวใจเต้นระทึกตึกตัก อยู่ภายใน สันสະท้านราวอากาศหนาวเหน็บ ปลายนิ้วแตะเมาส์เบา ๆ แล้วกดคลิก ภาพนิ่งจึงเคลื่อนไหวแสดงกิริยาท่าทาง อย่างเป็นธรรมชาติ ในจอคอมพิวเตอร์ มองเห็นสาวน้อยคนหนึ่ง เธอยืนอยู่บนระเบียงชั้นห้ากำลังเหม่อลอยมองขึ้นบนฟ้า บางครั้งก็ก้มลงมองพื้นซีเมนต์เบื้องล่างอย่างหมอดาลัยในชีวิต ข้างล่างคือหมู่เด็กนักเรียนชายหญิงจำนวนมากที่มาดูด้วยความสนใจตามประสาไทยมุง มีทั้งเสียงอะอะไววายสลับกับเสียงตะโกนห้ามดังสนั่น เขาแตะเมาส์หยุดภาพวิดีโอขึ้นอย่างกะทันหัน หัวใจหดหู่ ใบหน้าเครียดขึง แล้วก็หันหลังดำ ภาวนาขออย่าให้เป็นเธอคนนั้นที่เขาเจอเมื่อวานนี้

ไม่มีมือของใครสักคนที่จะเอื้อมคว้ามือเธอเลย ไม่มีมือใครสักคนที่จะหยิบยื่นชีวิตใหม่ให้เธอ เพียงแค่จูงมือเธอลงมาจาก ระเบียงแล้วปลอบโยนด้วยความหวังดี แค่นี้ชีวิตของทรายก็ยังคงอยู่

แม้จะบอบช้ำบ้าง มีหลายมือแทนที่จะฉุดรั้งห้ามเธอไว้ กลับใช้มือข้างนั้นหยิบมือถือถ่ายคลิปวิดีโอ เก็บเรื่องราวเอาไว้ โดยที่คน ๆ หนึ่งกำลังจะตาย แต่พวกเขากลับเพิกเฉยไม่ทำอะไรเลย ปลอบยให้ร่าจน้อย ๆ นั้นร่วงสู่พื้นล่างอย่างอ่อนจนอก

คลิปนักเรียนสาวม.ปลายกระโดดตึกตายเพราะทำข้อสอบไม่ทัน ถูกพูดถึงมากที่สุดในโลกโซเชียลเน็ตเวิร์คในตอนนั้น ยอดวิว เป็นสิบล้านจากการอัปโหลดลงในเฟซบุ๊กของมือปริศนา ไม่รู้แม้แต่ว่าคนที่แท้จริงคือใคร ทราย เป็นชื่อที่ถูกพูดถึงมากกว่า เป็นเน็ตไอดอลที่ตั้งสนั่นกว่าข่าวใด ๆ ในช่วงนี้ถูกเชื่อมโยงถึงเรื่องการเมือง ที่เธอทำไปนั้นอาจเป็นเพราะเธอต้องประท้วงเชิงสัญลักษณ์ว่า การศึกษาไทยนั้นล้มเหลวสิ้นดี

เมื่อเขาจำใจดูคลิปนั้นจนจบ แวบหนึ่งที่เห็นจนใกล้ นั้นเป็นเธอ....

น้ำตาก็พลันหลั่งรินอาบสองแก้ม เจ็บปวดแทนเธอผู้จากไปกับคำคอมเมนต์เสีย ๆ หาย ๆ ได้คิดว่า โง่งง เป็นควายหรือเปล่าล่ะเธอ พ่อแม่ไม่รักเธอ เธอตายไปดีกว่าอย่าอยู่เลยอายุตัวกินหญ้ามัน เขาอยากให้เธอจากไปอย่างสงบ ไม่อยากให้ใครมาทำร้ายเธออีกแล้ว ในโลกโซเชียล เขาจะตามลบคลิปที่ถูกเผยแพร่ทุกคลิปแม้มันจะยากเย็นปานใด เขาก็จะทำ เพื่อขอบคุณที่ครั้งหนึ่ง เราเคยเป็นเพื่อนกันในช่วงเวลาสั้น ๆ ก็ตาม

แม้วันนี้และวันต่อ ๆ ไปจะไม่มีเธออีกแล้ว แต่อย่างน้อยในหัวใจของเขาก็จะจดจำมันชั่วนี้รันดร์ว่า เมื่อวานนี้ที่เธอยังอยู่ แม้ในความทรงจำ.